

AD IVSTA FVNERI
VIRI PROBITATIS DOCTRINAE

AC
INGENII LAVDE EXCELLENTISSIMI

**G V I L I E L M I
L U D O V I C I
D A S E R I**

SERENISSIMI AC POTENTISSIMI
POLONIARVM REGIS AC ELECTORIS SA-
XONIAE CONSILIARII AVLICI GRAVISSIMI
SPECTATISSIMIQVE

HODIE DIE XV. NOVEMBRIS DIGNE SOLVENDA

CIVES ACADEMIAE QVOSCVMQVE

OFFICIOSE AC PERHVMANITER

INVITAT

FRIDERICIANÆ PRORECTOR

HENRICVS BODINVS JCT.

SACRI TRIBVNALIS QVOD IN DVCATV EST
MAGDEBVRGICO CONSILIARIVS REGIVS IVRIVM
PROFESSOR ORDINARIVS.

HALAE MAGDEBVRGICAE.

Typis JOHANNIS GRUNERI Academ. Typograph.

Non est salutaris, atque jucundarequies, quam
 quæ in diuina benignitate, amorisque exi-
 mu indissolubili vinculo quæritur. Ut
 enim DEVS molestissimis curis leuatur ;
 (nec enim illis animi perturbationibus ,
 quibus mortales succumbunt , abripitur)
 ita homines metu , cura , ira , voluptatumque stimulis , an-
 gore , tabe , ægritudine , atque cruciату vacui efficiuntur ,
 cum illum fragrantissimum sanctitatis , atque iustitiæ diui-
 næ odorem in illa mirabili luce , ac communione percipiunt ,
 sentiuntque. Quod si nostris viis incedimus , non tam ad
 otium , atque tranquillitatem , quæ vera est , atque solida ,
 perducimur , quam ad pestem , & exitium sempiternum pro-
 labimur , vbi nefariæ cupiditatis neque finis est , neque ter-
 minus. Quid enim expetimus quæso ? cuius rei gratia in
 omnes ingenium partes versamus ? vt voluptates , latitiam ,
 gloriam , diuitias consequamur ? Atqui ægritudo gaudium
 contaminat ; contagium turpitudinis illud decus inqui-
 nat ; opes tædiosa calamitas peruertit. Itaque quiescere
 nemo vere potest , nisi prius omnibus veris bonis exple-
 tus , & cumulatus extiterit. Huic autem cumulo recipien-
 do is tantum aptus censetur , qui sanctissimis moribus de-
 ditus iustitiam consecratur ; & ad DEI similitudinem efflo-
 rescens ita se parat , excolitque ; vt in eum illa plenitudo di-
 uinæ largitatis ingredi , & cum eo arctissimo , ac suauissimo
 simul nexu queat coniungi. Quo obtento dubium certe
 non

non est, quin ille animi tortor, qui est *CVPIDITAS*, confectum sit recessurus, posteaquam animus in perfectissimi boni possessione, omnisque felicitatis abundantia defigitur, ac requiescit. Quæ enim mentem amplius cura sollicitaret? Quod quiescit, ab omni commotione liberum est: quod ita liberum est, illud neque luctum, neque dolorem, neque clamorem, neque ipsam etiam mortem sentit. Nam quamuis corporis compages solvatur, atque in minutias redacta euaneſcat; non est tamen credibile, animum eiusmodi fragore posse concuti, qui sempiternæ veritatis voce sustentatur, ac cœlestibus prædiis in tranquillissima loca deductus plene ibidem exſatiatur, atque sedato anni persimilis viuit. Et ea vero ratione ex his terris abiit, omnesque dolores longo post se intervallo reliquit *GVILIELMVS LVDOVICVS DASERVS*, Serenissimi ac Potentissimi Poloniarum REGIS ac ELECTORIS Saxoniz Consiliarius Aulicus bene merentissimus, vir suavis, sagax, morumque castimonia ita prænitens, vt non generi, neque opibus; sed virtuti, & probitati soli honorem, atque pretium statuere fuerit visus. Quamobrem vitæ eius partes sigillatim per tempora, atque species exſequemur, quo distinctius demonstrari, cognoscique possint. Natus is est a. *CLV* *Idc* *XLV*. *XII*. Kal. Iunias paullo ante solis exortum Rappoltsweileræ in Triboccis patre honesto, itemque graui, multisque honoribus fulgente. Comitatus enim Rappoltsſteinenſi præpositus plurimum ad Serenissimi *DVCIS* ac *PRINCIPIS PALATINI Bircofeldenſis* ſtemmatis comoda contulit, Consiliariumque eiusdem fidissimum egit. *AGNES* Mater ex nobilissimo *HENRICI SCHACHII* de *SCHACHENECK* Equitis Hierosolymitani, itemque Senatoris apud Argentinenſes inter *XIII*. viros spectatissimi sanguine descendit, præstantissimarum feminarum exemplum, sui que sexus non ignobile ornamentum. Ab hac stirpe cum *NOSTER* genus traxisset, infantiam, pueritiamque habuit satis felicem. Statim enim Præceptoribus, iisque acerrimis domi traditus est, qui ingenium docile, nec instrenuum expolirent; honestæque, ac christianæ vitæ præcepta eidem inſingerent. Difficile enim est lubricæ ætatis cursum sine cau, ac prolapsione conficere; nihilque commercii

cum illis habere flagitiis, quæ specie sua incautis facile imponunt. Sed hæc tamen incensum eius studium nequaquam exstinxerunt, vel minus feruens effecerunt. Ita enim in librorum veterum lectione immorabatur, vt eiusmodi blanditiæ incitatum ad bonas artes, humanissimasque literas cursum nullo retardare potuerint modo. Iis alis e domesticis parietibus decimum & septimum ætatis suæ annum vix egressus vnanimi PATRIS suorumque Magistrorum consensu in publicam Argentinensium Academiam euolauit; vt ibidem in ICtorum regiones descenderet, & inprimis JOHANNIS REBHANII, qui nec barbare loquebatur, nec inquinatè scribebat; sed politissima studia cum seueriori juris arte coniunxerat, disciplinam, ac eruditionem sectaretur. Eo duce, propriique ingenii dexteritate celeriter adeo ad intima reconditæ, & multiplicis, subtilisque eius artis penetralia peruenit, vt post quadriennii spatium elapsum PATRIS iussu in Gallia, Angliæ, & Belgii fines iter direxerit; quo hominum mores, gentium instituta, rerum publicarum arcana, & colores pro ea, qua pollebat, mentis solertia rite perspiceret, cognosceretque. Inde redux factus fieri certe non potuit, quin rerum plurimarum scientia, incredibilis morum suauitas, eloquendi vis maxima, verborumque sane bonorum cursus Illustrissimum HOHENLOÆ LANGENBURGENSIS stirpis COMITEM ita in admirationem raperet, vt FILII sui, qui nunc comitatui laudabili ratione præest, moribus perpoliendis DASSERUM præficeret. In quo opinionem de se neutiquam fefellit. Nam cum Tubingæ, Argentorati, ac Lipsiæ tandem Iuri Cæsareo, ac Pontificio, omnique mitiorum litterarum elegantia, corporisque exercitationibus Illustrissimi IUVENIS animum, pectusque adsuefecisset, inque patriam cum eo reuennisset, iudicavit statim sagacissimus, qui eum elegit COMES, FILIVM suum RECTORIS non pœnitendi ductu adeo profecisse, vt reliquum iter per se ipsum, propriisque auspiciis posset conficere, ac sine cortice, vt dicitur, natæ. Quod certe magno honori DEFUNCTO est, & ad laudis, quam promeruit, dignitatem, cumulumque pertinet. Itaque aliorum vela convertit, isque, qui per tot annos pacis artium, civilisque habitus studio.

studiosus fuerat, repente militem induit, subque tentoriis vixit. Nani cum a. clolo Illc LXXVI. Philippoburgum ab foederatis, ac CAESARE magnis viribus oppugnaretur, ac NOSTER olim suauissimis suis moribus plures primariæ nobilitatis viros sibi deuinxisset; non destiterunt sane ex illis nonnulli eum hortari, variisque suasionibus compellere, vt toga relicta incederet in sago, & militaria signa præ stilo, ac pugillaribus eligeret. Florebat autem iam tum temporis præstantissimus Imperator JOANNES CAROLVS de THVNGEN, sub cuius legione, auspiciisque Legati munus strenue obibat, nihil iniussu Ducis, omnia intrepide peragens. Quæ res magno ei adiumento fuisset futura, si diutius stare in acie, perfungique militia voluisset. Sed placuit PARENTI oprimo, vt FILIVS, quem tenero amore complectebatur, venia, ac missione honesta impetrata, relinqueret Germanorum stipendia, quæ seueris modis Francorum Rex ea tempestate interdixerat, in cuius potestatem Rappoltsteinensis Comitatus erat redactus. Quam causam fuisse credimus, cur DASSERVS denuo ad mansuetiores Musas conuersus in Tubingensem scholam secesserit, vbi non ita pridem admirabili quadam laude vixerat. Et illic autem libero, ingenuoque ingenio suo multorum amicitias non tantum adquisiuit; sed duos inprimis nobilitate generis, ac propria virtutum gloria florentissimos e Saxonia iuuenes, EINSIDELIVM intelligimus, atque BOHSIVM facilitate & iucunditate naturæ suæ ita cepit; vt hi EVM itineris, quod meditabantur, comitem, sociumque omni animi contentione efflagitaverint. Nec illos, quantum scimus, suscepti consilii poenituit. Percalluit enim omnes fere linguas externis oris peragrandis necessarias; tenuit ciuitatum, quas lustrabat, gubernandi consilia, & artes: atque hinc quod expletum, perfectumque apud Gallos, Italos, Anglos, Belgas inueniebatur, iis non tantum ostendit; sed ad imitandum dextre commendauit; vnguenta, exotica, ac peregrina vitia numquam non despiciens. Ex quo id tandem est adsecutus, vt præclarissimos, cum quibus vna erat, ADOLESCENTES, nulla turptudinis labe foedatos, ad patrios lares reduceret, eosque eminentissi-

mis, quas nunc sustinent, dignitatibus obeundis aptos, atque idoneos parentibus, propinquisque summo loco natis omine felici redderet. In his vero cum maxime emereret sanctioris Consilii Administer SECKENDORFIVS, Vir consummatissimus, factum est, ut hic ob doctrinam, prudentiam, & in rebus agendis dexteritatem NOSTRVM, ut postulabant merita, optimis quibusque commendaret, eiusque virtutes in lucem totius aulae, ac ciuitatis produceret. Quibus visis, ac animaduersis noua statim prouincia, quamuis inuito, ac repugnanti obtigit, Illustrissimusque COMES de ZINZENDORFF & POTTENDORFF, in quo magnam spem reipublicae Proceres ponebant, eiusdem fidei, ac rectioni commissus est, atque subditus. Dici vix potest, quanta cum integritatis, caritatis, diligentiaeque laude in obeundo hoc munere sit versatus. Vicisse EVM dixeris gloriam superiorum. Aulici enim Consiliiarii titulo a Saxoniae Septemuiro ornatus per Heluetios, atque Allobroges in Italiam descendit; Neapolitanas delicias, ut decet, degustauit; ac inde in Galliam delatus ad Catalaunos diuertit; denique per Francos in Belgium remeavit, ac in Brabantiae metropoli, quae est Bruxella, aliquantisper substitit, donec IOANNIS GEORGII II. inopinata mors alium gloriae campum tam COMITI, quam eiusdem EPHORO dilectissimo aperiret. Dehinc enim secundis in Britanniam velis ambo noui ELECTORIS Saxoniae iussu nauigantes aureae perisclidis ordinem, quem vocant, ad CAROLVM II. Regem retulerunt, quem excessu gerentis, ac habentis finiri constat. Ibi vero tanto honore aucti sunt, ornatique, ut longa cognatione regum stirpi adnexis ad eum amplitudinis, ac gratiae locum adspirare vix liceat. Adeo fortunis omnibus, muneribusque se viderunt cumulosos. Quamobrem summa animi alacritate inde soluentes de reditu in patriam cogitarunt, visisque in transcurso praecipuis Principum Germaniae aulis in urbem ipsam, hoc est Dresdam faustissime sunt redacti; ubi laborum suorum largissima praemia accepit DEFUNCTVS, vereque dictum deprehendit: cuique mores suam conciliare fortunam. Neque enim tantum Serenissimus ELECTOR EVM aulae suae, Iustitiaeque Consilia-

rium

rium dixit ; sed etiam cum hanc operam in vrbe Misniae primaria a se deprecaretur , dirigendis cursibus publicis maxima auctoritate praefecit ; eundemque rationum , quas Accisias appellant , ordinandarum Consiliis Lipsiae applicuit . Ibi igitur bene aliquando , tranquille , beateque vixit ; ibi prouinciam sibi demandatam summa integritate administrauit ; ibi cum aliquamdiu coelibem vitam probasset , a. cldo lxxc. lectissimam sibi vxorem delegit , vacuoque toro , fatorum prouidentia sic dispensante , lectum geniale multis tandem modis anteposuit . Sponsae pulcherrimae ANNA MARTHA LEISERIA nomen , erat , virgini castae , verecundae , incorruptae , quam LVCAS LEISERVS pater , Ictus summus , ac Potentissimi Brandenburgici ELECTORIS , simul ac Illustrissimi Mansfeldiae COMITIS Consiliarius comparate aulicus ex honesto cum HERMANNIA matrimonio suscepit . Hanc adeo mirifice amauit , ut dubium sit , vtrum ardentius ILLA MARITVM redamauerit , an HIC in illo caritatis reciproco certamine palmam retulerit . Id memorabile , non nisi vnicum ex illa suauissima conjunctione superesse amoris pignus ; filium videlicet GVILIELMVM LVDOVICVM , qui PATRIS interitum lamentabili voce ploratuque prosequitur . Filia enim primogenita in difficillimo , aegerrimoque partu enecata est . Sed hanc tamen infelicis vteri stragem patienti animo tulisset NOSTER , dummodo probatissima CONIVGE , quam in medullis , auribus , oculisque ferebat , diutius frui licuisset . At posteaquam ILLA ex his terris in coelum conscendisset , insigni dolore conquassatum sentiebat pectus , ipsaque Lipsia luctum , squaloremque continere visa est , quod suauissima vxoris vocem , vultum , moresque sanctissimos ibidem non amplius offenderet . Itaque Suecicorum armorum formidine accedente eo facile animum induxit , vt prima fortunarum sede relicta , depositoque , quod gerebat , muneris onere ad nostram ciuitatem commigraret . Neque enim inepte reputabat venerandum SENEX coelestia a mundanis interlitione quadam esse separanda ; reliquumque vitae tempus sibi potissimum deberi , cum multos alienis rebus annos tribuisset . Quamobrem cupiditate inanissimarum rerum abiecta se totum

totum pietatis, ac religionis operibus tradidit; templum
summa, atque antiqua religione prædita frequenter adeun-
do; liberalitatem in pauperes exercendo; sacrosancta cor-
poris, ac sanguinis Christi mysteria tanto ardore percipien-
do, ut facile esset illam amoris diuini mollissimam flam-
mam in eo animaduvertere. Ac in hac quidem meditatione
atque exercitatione, peccatorumque suorum perpetua agni-
tione ad vltimum vitæ momentum, quod præter opinio-
nem ingrebat, perdurauit. Nam quamvis firma satis cor-
poris constitutione esset, isque se plerumque belle habe-
ret, factum tamen est, ut paucos ante dies bonarum men-
tium carnificem, hoc est, calculum in renibus sentiret.
Non crediderunt medicæ artis periti ægritudinis lethalis
vim, impetumque subesse. Sed cum mox attonitus mor-
bus accessisset, veluti ictu fulminis aut fidere percussus re-
pente V. Id. Nouembreis corruit. Quapropter, CIVES,
si meis aliquid conceditis precibus, funus, quod hodie ef-
ferimus magnifice, ea, qua par est, pietate ad tumulum
comitantes condecorare. Dignum est tantum hominis in-
genium; tantaque probitas, ut numquam ex nostra memo-
ria labatur, & cadat; sed in hominum celebritate versetur.
Quæ enim aut maior excogitari laudis, aut felicitatis species
potest, quam exire ab hominibus, & ab ipso Deo adoptari,
inque beatissima pace in diuinam quodammodo natu-
ram conuerti? P.P. Halæ Magdeburgicæ

XVII. Kal. Decembreis

1600ccix.

